

**Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого
Полтавський юридичний інститут
Кафедра кримінального права та кримінально-правових дисциплін**

**Питання для підсумкового контролю
із навчальної дисципліни
«ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО
ДОКАЗУВАННЯ»**

Рівень вищої освіти – другий (магістерський) рівень

Ступінь вищої освіти – магістр

Галузь знань – 08 «Право»

Спеціальність – 081 «Право»

Освітня програма/спеціалізація – «Право»

Статус дисципліни – вибіркова

Питання для підсумкового контролю із навчальної дисципліни «Теорія і практика кримінального процесуального доказування» для студентів другого (магістерського) рівня вищої освіти галузі знань 08 «Право» спеціальності 081 «Право» освітньої програми «Право» Полтавського юридичного інституту Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. Полтава: Полтавський юрид. ін.-т Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, 2019. 7 с.

Розробник:

Тітко Іван Андрійович – завідувач кафедри кримінального права і кримінально-правових дисциплін,
доктор юридичних наук, доцент

Гарант освітньої програми:

Криницький Ігор Євгенович – завідувач кафедри цивільного, господарського і фінансового права, доктор юридичних наук, професор, старший науковий співробітник

Затверджено на засіданні кафедри кримінального права і кримінально-правових дисциплін (протокол № 1 від 30 серпня 2019 р.)

Дата оновлення – 28 серпня 2020 року
(протокол № 1 засідання кафедри кримінального права та кримінально-правових дисциплін від 28 серпня 2020 року)

Завідувач кафедри _____ І.А. Тітко

**ПИТАННЯ ДЛЯ ПІДСУМКОВОГО КОНТРОЛЮ З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ
«ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ДОКАЗУВАННЯ»
(ДЛЯ СТУДЕНТІВ ДЕННОЇ ТА ЗАОЧНОЇ ФОРМ НАВЧАННЯ)**

1. Доказове право в системі кримінального процесуального права.
2. Загальна характеристика джерел доказів.
3. Загальна характеристика класифікаційних груп доказів: прямі, непрямі; обвинувальні, виправдувальні; первинні, похідні; особисті та ті, що містяться в предметах та документах.
4. Практичне значення класифікації доказів для їх оцінки та доказування у кримінальному провадженні.
5. Належність, допустимість, достовірність та достатність доказів: характеристика окремих властивостей та їх взаємозв'язку.
6. Система критеріїв допустимості доказів.
7. Істотні порушення прав людини як підстава для визнання доказу недопустимим.
8. Питання допустимості доказів у практиці Європейського суду з прав людини
9. Використання в доказуванні інформації, що характеризує підозрюваного, обвинуваченого.
10. Теорія «асиметрії у доказуванні».
11. Предмет доказування та характеристика його елементів. Докази, які підтверджують або спростовують елементи предмету доказування, і способи їх отримання стороною обвинувачення і стороною захисту.
12. Особливості доказування в провадженнях щодо неповнолітніх.
13. Специфіка доказування в провадженнях щодо застосування примусових заходів медичного характеру.
14. Специфіка доказування факту заподіяння моральної шкоди та розмірі компенсації за заподіяну моральну шкоду.
15. Доктрина «сприяння захисту» (*favor defensionis*) та процес доказування. Практичне застосування *favor defensionis* у роботі захисника.
16. Роль суду у процесі доказування. Процесуальні можливості суду по збиранню доказів.
17. Способи збирання доказів стороною обвинувачення та їх характеристика.
18. Способи збирання доказів стороною захисту, потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, та їх характеристика.
19. Витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей.
20. Проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій як спосіб отримання доказів та проблеми забезпечення належності, допустимості, достовірності і достатності доказів.
21. Особливості ознайомлення з матеріалами негласних слідчих (розшукових) дій в порядку ст. 290 КПК та використання матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій під час судового розгляду.
22. Одержання доказів на території іноземної держави в результаті здійснення міжнародного співробітництва під час кримінального провадження. Збирання доказів на території України за запитом іноземної держави.
23. Збирання доказів шляхом направлення запиту правоохоронного органу або адвокатського запиту. Відмежування запиту від тимчасового доступу до речей і документів як способів збирання доказів.

24. Особливості участі слідчого судді та суду в збиранні та перевірці доказів. Специфіка доказування при розгляді питання про надання дозволу на проведення слідчої (розшукової) дії, негласної слідчої (розшукової) дії.
25. Особливості фіксації доказової інформації стороною обвинувачення. Особливості фіксації доказової інформації стороною захисту, потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження.
26. Поняття, особливості, мета та способи перевірки доказів, суб'єкти, які її здійснюють.
27. Оцінка доказів. Стандарт оцінки «поза розумним сумнівом». Теорія формальних доказів.
28. Оцінка сукупності доказів з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення.
29. Підстави визнання доказів недопустимими. Ступінь істотності процесуального порушення як критерій для визнання доказу недопустимим.
30. Правило «плодів отруєного дерева» та його практичне застосування.
31. Провокація вчинення злочину як підстава визнання доказів недопустимими. Ознаки провокації (позиція ВССУ). Відмежування провокації від спеціального слідчого експерименту.
32. Загальний порядок визнання доказів недопустимими.
33. Порядок визнання доказів очевидно недопустимими.
34. Поняття показань, їх відмінність від пояснень. Використання пояснень у кримінальній процесуальній практиці.
35. Особи, які не можуть бути допитані як свідки в кримінальному провадженні.
36. Об'єктивні та суб'єктивні чинники, що впливають на сприйняття і відтворення інформації свідком та їх значення під час оцінки показань.
37. З'ясування достовірності показань свідка.
38. Особливості отримання та фіксування показань із застосуванням відео, аудіо фіксації. Мета відео, аудіо фіксації показань.
39. Перевірка та оцінка показань свідка.
40. Показання потерпілого, їх предмет, значення, перевірка та оцінка.
41. Показання експерта, їх предмет, особливості, значення, перевірка та оцінка.
42. Показання підозрюваного, обвинуваченого, їх предмет, значення, перевірка і оцінка.
43. Види показань підозрюваного обвинуваченого. Вплив визнання особою вини на специфіку провадження.
44. Показання з чужих слів та підстави для визнання їх допустимим доказом.
45. Причини визнання показань недопустимим доказом у судовій практиці.
46. Поняття та види речових доказів.
47. Процедура оформлення речових доказів у кримінальному процесі.
48. Відмежування речових доказів від інших видів доказів: документів, додатків до протоколів слідчих (розшукових) дій, зразків для експертного дослідження
49. Зберігання речових доказів.
50. Вирішення долі речових доказів
51. Причини визнання речей недопустимим доказом у судовій практиці.
52. Особливості збирання, процесуального оформлення та оцінки документів як джерела доказів.

53. Електронна інформація як доказ
54. Оцінка документів як доказів у світлі Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини третьої статті 62 Конституції України від 20 жовтня 2011 р. № 12-рп/2011.
55. Причини визнання документів недопустимими доказами у судовій практиці.
56. Висновок експерта, його предмет, значення, форма та зміст.
57. Види експертних висновків: категоричний, ймовірний. Повідомлення про неможливість надання експертного висновку. Висновок (висновки) експертів при проведенні комісійної та комплексної експертизи.
58. Причини визнання висновку експерта недопустимим доказом у судовій практиці.
59. Науковий висновок з правових питань та його відмежування від висновку експерта, що є джерелом доказів.
60. Перевірка та оцінка висновку експерта.